

III. felvonás

A Sith Aranykora

3. fejezet

Vakáció

Ródia, pár nappal később:

Hatalmas csata dúlt az étellel teli világ felett, ahogyan Darth Serkesh látszólag megállíthatatlan hadai folytatni kívánták az előrenyomulást. Az ellenség a semmiből érkezett, s onnan is sújtott le a védőkre. Ők hősiezen küzdenek, szívvel, lélekkel védik a Köztársaságot, azonban vannak olyan csaták, amelyeket nem lehet megnyerni.

Látván, ahogyan a sith rombolók letarolják az ellenséget, látván a megannyi hős katona halálát, látván a végzet elérkezését... ez az összecsapás is egy ilyen ütközetnek ígérkezik. A köztársaságiak is biztosan belátták már, de a hősök sosem adják fel, még akkor sem, amikor már sor kerül az utolsó lehetőségeikre – ugyanis a védők hamar a légkör felső rétegeibe szorultak. A harc jelentős része már nem is az űrben folyt, s csupán néhány hammerhead maradt, amelyet még nem ért el a halál szele.

A legtöbb birodalmi romboló a köztársaságiak után eredt, s lesüllyedt a légkörbe. Hogy ne legyenek magányosak, rengeteg vadászgépet vittek magukkal. Ezek szorosan mellettük haladtak egy darabon, aztán, amikor már elég közel értek az ellenséges cirkálók egyikéhez, darazsakként eredtek utána. Hamar széttépték a háromszáz méter hosszú monstrumokat, azoknak nem volt, nem is lehetett esélyük.

Egyik cirkáló tüzes roncsai szálltak alá a fellegek közt a másik után, s aztán sebesen csapódtak a felszínbe. Mérhetetlen pusztítást, valamint egy jelet hoztak a szépséges tájakra. Egy jelet, amely annyit tesz: a Köztársaság kora hamarosan véget ér.

A biztos győzelem hírére igencsak felbátorodtak a támadók. Ugyan még mindig nem végeztek az összes hammerheaddel, de mégis... úgy özönlötték el az eget, mintha már semmi sem állíthatná meg őket. A szárazföldön várakozó védők még egy kis ideig figyelték a megmeredt hajóiknak az elkeseredett párbaját, köztük azt a cirkálót is, amelynek egyszerre két rombolóval kellett ádáz harcot folytatnia.

A pajzsai már az utolsókat rúgták, a lövegei viszont még mindig, megállás nélkül szórták a szabadság zöldesen izzó nyalábjait. Ezzel nem igazán hatotta meg a két roppant csillaghajót, amelyek a Terminus osztályt képviselték, sőt csak felszarvazta őket. Aztán újabb, vöröses lézernyalábok törtek az égbe, de odalentről, mintsem az űr sötétjéből. Tüzet nyitottak az űrvédelmi lövegek – de nem is akármennyi.

Hirtelen százával kezdtek záporozni a veszedelmes nyalábok, komoly próba elé állítva az ellenséges hajókat. A hammert ostromló terminusok másodpercek alatt iszkolni kezdtek, ugyanis a hiúságuk legalább hat löveg keresztüzébe kergette őket. A váratlan körülménnyel együtt köztársasági cirkáló is felbátorodott, energiát irányított át a fegyveribe, aztán sorozni kezdte a legközelebbi ellenfelét. A lövegek heves közbenjárásának köszönhetően, sikerült megszabadítania a terminust az oly nagy becsben tartott hajtóműveitől. A romboló még egy kicsit erőlködött, aztán hamar lezuhant, s az álnok, fekete hajótest rettenetes robajjal csapódott a Ródia zöld tájai közé. Ez nem csak itt történt így, nem csak itt dördültek el a légvédelmi lövegek.

Valósággal lángba borult a Ródia ege.

A háború miatt rengeteg űrvédelmi löveget telepítettek erre a bolygóra, s az ostoba birodalmiaknak fel sem tűnt, hogy e a csatában mindössze az egyötödükkel lőttek – eddig. A védők mostanra már mindennel lőttek, amivel csak lehetséges. A

célpontok közelsége miatt az egyik rombolót lőtték le a másik után, de még a nagyobb sith hajók sem voltak biztonságban. A támadó flottát vezető Darth Kayar azonban nem tárgított, tudta, hogy akárhány löveg is van a Ródián, neki túl sok hajója van ahhoz, hogy a védők vereséget mérhessenek az erőire. A sith valósággal rettegett Serkesh haragjától, el sem tudta képzelni, mit kap, ha most elveszíti ezt a csatát.

Ennek, vagy a saját önteltségének köszönhetően: nem látta meg a fától az erdőt. A köztársaságaik nem csak egy kétségbeesett lépést hoztak azzal, hogy elrejtették a lövegeik egy részét, a tett mögött csavaros logika, egy mesteri terv rejlett. Valami, ami a Sith vereségét jelentheti, valami, amit Kayar csak akkor vett észre:

Amikor már túl késő volt.

Mialatt a birodalmi flotta komoly slamasztikába keveredett a légkörben, egy apró, jellegzetes hammer tűnt fel az űr sötétjében, a Wrath of the Republic. Mellette két foray tűnt elő a csillagok rettentően nagy tengeréből, aztán még egy és még egy. A kicsiny konvojt újabb cirkálók követték, amelyek mögött egy hatalmas flotta kezdett kibontakozni. A végén már meg sem lehetett számolni, hány köztársasági hajó érkezett a bajba jutott planéta megsegítésére, de ha nagyon meg akarja becsülni az ember, akkor úgy hatvan, esetleg nyolcvan körül lehetett.

Az eljövétel egy dolog, a harcot még mindig meg kell vívni. A felmentőhad roppant cirkálói közt hamarosan vadászgépek kezdtek cikázni, miközben a hammerek és forayek tömör, a tüzérek koncentrációjához épp megfelelő alakzatba rendeződtek. A köztársasági hajók így, vállvetve közelítették meg a soha nem látott fenyegetést képviselő ellenséget. Tudták, hogy a mai napon vagy megállítják őket, vagy tényleg temethetik a Köztársaságot. A bajba jutott állam hamarosan kifogy a hajókból, azok nélkül meg nem lehet háborút vívni.

Ám ezt a csatát még nagyon is meg lehet vívni.

Egy percbe telt, mire a köztársaságiak elérték a sith hajóhadat, amely még mindig képtelen volt rendezni a sorait. A hammerek és forayek ösztüze sem segített nekik túl sokat. A zöldesen izzó lézerezőn nem egy ellenséges hajót vitt magával, sok romboló mállott semmivé egy-egy nagy, vagy ezernyi apró, fényes tűzlabda ádáz forróságában. Aztán, ahogyan a tetőpontjára hágott a pusztítás, néhány romboló azért csak megfordult a légkörben, csak azért, hogy aztán az űrvédelem szedje őket darabokra – igaz, ez nem történhetett meg mindegyikkel. Akárhogy is nézzük, a birodalmi hajók nagyobbak, erősebbek és még fejlettebbek a védőknél.

Az ádáz zápor hamarosan már két irányba ment, immár nem csak a sith rombolók, de a köztársasági cirkálók is nagyban fogyatkozni kezdtek. Sokukat egyszerűen szétszaggatták a vörösesen izzó lövedékek, ám közel sem pusztult el annyi köztársasági hajó, hogy megfordulhasson a csata menete. Kayar erői nem tarthattak kis soká, két tűz között, a létező leghátrányosabb helyzetben biztosan nem.

Egy utolsó, kétségbeesett lépésként a sith elfogó vadászok is hatalmas rajokban indultak meg a köztársasági hajók felé. Már a felük elhamvadt a párbajozó cirkálók kereszttüzeiben, mire odaértek, aztán a köztársasági vadászgépek is tizedelni kezdték őket. Már alig volt belőlük, mire ostrom alá vehették némely hammert, s a számoknak

köszönhetően nem is tehettek bennük valami sok kárt. Ennek, valamint az összes többi történésnek a tudatában, egyre biztosabbá, egyre kézzel foghatóbbá válik, hogy a Ródia mégsem fog ellenséges kéz alá kerülni.

Rya a Wrath hídjáró figyelte a birodalmi vadászgépek elkeseredett akcióját. Öten rontottak neki a mellettük elhaladó foreynek, a cirkáló lövegei kapásból leszedtek egyet. Aztán a mögöttük loholó S-250-esek is kivették a részüket a harcból, további két vadászgéppel a végeztek, mire a birodalmiak tüzet nyithattak a célpontjukra. Nem meglepő módon, meg sem karcolták százötven méter hosszú fenevadat, de még akkor sem, amikor az egyik sérült gép belemanőverezte magát a forey törzsébe.

Túl kevés pusztítás jutott egy túl zömök hajótestre.

- Könnyen megy – jelentette ki a twi'lek, vegyes érzelmekkel a szívében. – De már így is nagyon sokan haltak meg.

- Minden győzelemnek ára van, ifjú tanítványom – tette hozzá Dural mester.

- Tudom, sok csatát láttam már. Most legalább megfizetnek érte – a lány meg sem próbálta leplezni azt az örömet, amely a birodalmiak pusztulása okoz neki. Eddig őket, a köztársaságiakat gyilkolták, most fordult a kocka.

A mestere nem szólt semmit, tudja, hogy a gyász olyan dolgokat is kimondat az emberrel, amelyeket – más esetben – sosem merne a szájára venni. Különben is, ő sem volt teljesen közömbös az első nagy győzelmükkel kapcsolatban. Végre móresre tanítják Serkesht, ami az első nagy lépés a közös cél, a Köztársaság megmentése érdekében. Ennek nem lehet nem örülni.

Így hát csak nézte, figyelte a megannyi sith hajó pusztulását, amelyek roppant lángfellegek közt lettek hamuvá a légkörben. Az álomszerű képet egyedül a baráti hajók éktelen halálsikolyai torzították el. Mint minden csatában, itt is vannak veszteségek. Pedig ebben a háborúban még az is keserédes győzelemnek számítana, ha egyetlen köztársasági katona sem esne el – olyan kevés a hajó.

- Mester – törte meg Rya a tengernyi halál keserét. – Ugye most megállítjuk őket?

- Azt nehéz megmondani, három másik csatától is függ. Várd ki a végét!

Fél órával később, mindenütt lángoló roncsok sodródtak az űr hidegében. A Wrath kapott egy-két találatot, de viszonylag jól megúszta a csatát. Mellette egy armadányi hajó úszott a mindenség fekete árnyai közt, sokukat már csak a jóindulat tartotta egyben. Dural mester aggodalmasan kémlelte a jelentéseket.

- Na, győztünk? – kíváncsiskodott Rya. A sok halál, ha másra nem is volt jó, de egy kicsit megnyugtatta a lelkét. A Köztársaság ma elégtételt vett a súlyos vereségekért.

- Mint láttad, a Ródia megmenekült. Komoly veszteségeket szenvedtünk, de azért még győzelemnek lehet nevezni. A Ryloth felett is hasonlóan alakultak a dolgok, de ott több birodalmi hajó volt, ezért patthelyzet alakult ki, eleinte. Aztán jött a Bothawui bolygó, ott közel azonos arányban szenvedtünk veszteségeket, ezért veszteségre állt a csata, de végül Serkesh visszavonulót fűjt. Különös, de pont abban a percben a Ryloth

felől is elvonult a férgese. Három csata, három győzelem, ám nekem itt valami nem stimmelt – vakarta a szakállát Dural mester.

- Mi van azzal a negyedikkel, amit még korábban mondtál?

- Na, pont arra voltam kíváncsi. Malak negyven sith rombolót pusztított el, ami elsőre különös volt, de aztán rájöttem: Revan és Xesh még úgy, ahogy kijött egymással, legalábbis kölcsönösen nem mertek szembemenni a másikkal. De Malak és Serkesh már más eset. Egyik sem fél a másiktól, egyik sem akar meghátrálni. Ezért ami új „Darth”-unk fogta magát és visszavonta az erőit innen, hogy előbb Malak baját láthassa el, akinek most pont más dolga van, de azért tehetséges hadvezérei vannak, akik helyette is boldogulnak majd. Ha jól sejtem, hamarosan ízzé-porrá fogják verni egymást.

- Tehát, ami veszteséget mi elszenvedünk, azt Malak is megfizeti?

- Pontosan, sőt talán még többet is – erre Rya nagyon megörült. Mosolygott, örült a két sith veszteségeinek, örült a halálnak.

Még van a remény! Ha mindkét fél ugyanúgy gyengül a harmadik miatt, akkor az igazi háború is jó eséllyel ugyanarra végkifejletre jut. Csak gyorsan el kell takarítani az útból Serkesht, aztán már gyerekjáték lesz helyrehozni az idősíkot – gondolta magában a lány. Persze Dural nem tudott az egésztől, s talán be sem vette volna az időutazásos történetet. Ő csak a Sötét Oldal apró, de már nyilvánvaló jeleit látta a fiatalban.

- Kezdesz eltévedni – jelentette ki faarccal, aztán úgy döntött, inkább eltereli a témát. – Gondolom, te semmit sem tudsz arról, hogy mi lett a Revan, Bastila, Malak történettel?

Biztos lezuhantak már – suhant át a fiatal elméjén. – Nem – hazudott Kon szemébe.

- Továbbra sem hallottunk felőlük semmit. Senki sem tudja, hogy hol lehet.

A Taris – gondolta magában a fiatal. – Rendben lesznek.

- És mi van, ha mégsem? Amióta elrejtettem a flottát abba a csillagködbe – onnan tudták egyszerre három helyen is hátba támadni az ellenséget –, egyfolytában csak azon jár az eszem, hogy mi van, ha Malak nekiront és megsebesíti, vagy talán meg is öli. Tudom, hogy mit kell tennem, érzem, hogy mi a helyes.

- Ha most veszel egy mély levegőt és többé nem aggódsz valaki miatt, akiért nem szabadna? Ha tovább lépsz, és végzed a dolgodat? – próbálta Rya rávezetni a (szerinte) helyes válaszra. Elvégre, ő tudja, hogy nem lesz bajuk.

- Nem, az a helyes, ha utána eredünk – szögezte le a férfi. – Látod, hiába állsz készen, még sokat kell tanulnod. Sebaj, majd belevezetlek.

Te tudsz túl keveset – visszhangzott a lány gondolatai közt. – Ha elveszítjük ezt a háborút, akkor Bastila mindenképpen meg fog halni, velünk együtt. Ez a fontosabb.

- Nana, ne feleselj vissza a mesterednek – szólt meg a férfi viccesen.

- Oké, de még mindig nem tudjuk, hogy hol vannak – hazudta a fiatal.

- Elméletileg nem, de gyakorlatilag igen. Akiben nagy az Erő, és szívből szeret valakit, és ha az valaki pont egy erőhasználó, akkor meg tudja határozni a helyzetét. A Tarison lesznek, fogalmam sincs, hogy miért, de mi utánuk megyünk.

- De, mi lesz a küldetéssel? – tiltakozott a fiatal.

- Győzünk, Serkesh visszavonult, és, amíg Malak erőivel van elfoglalva, addig nem is fogjuk túlzottan érdekelni. Úgyhogy, én a mesteri címemnek és az admirális rangomnak köszönhetően, úgy döntök, hogy a helyettesemre, Tyrionra hagyom a háborút, mert pihenni akarok. Erre a vakációra pedig a tanítványomat is magammal fogom vinni. Rá is ráfér egy kis pihenés, hátha kitisztul az elméje.

- Hát jó – sóhajtott fel a lány. – Tényleg hasznát venném egy „*pihenésnek*”, hátha összeszokok az új mesteremmel. Ne mindig csak a rossz oldalam lássa.

- Remek, akkor ezt megbeszéltük...

A Merciful Judge névvel ellátott, Dynamic II osztályú könnyű fregatt kecsesen suhant a Taris életteli teli légkörébe. Dural mester – aki viszonylag könnyen meg tudta szerezni azokat a kódokat, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a Sith átengedje őket a bolygót körülölelő blokádon –, hamar letette a gépet, hogy a „*vakáció*” végre kezdetét vehesse. Nincs is szebb annál, mint amikor az ember kivesz pár napot és felkeres egy mesébe illő, káprázatos helyet.

Amint mindjárt porig bombáznak – gondolta magában Rya. A titka miatt nem mehetett szembe a mesterével, meg azért sem, mert hát a mesteréről van szó. Ezért ez is azon gyakori esetek közé tartozott, amikor a tanítványnak van igaza, de mégis a tapasztaltabb elme akarata érvényesül. *Mondjuk, ha ezzel a jedi csajjal együtt fogjuk elhagyni a bolygót, akkor túl foglyuk élni. De ha nem... hát akkor nem.*

Eközben lenyílt a Judge fémes leszállórampája. A kíváncsi páros hamarosan az űrkikötő meglehetősen vegyes népei közt találta magát. Itt aztán mindenféle különös szerzet megfordult a vukiktól kezdve, ródiiaiakon át, egészen az ithoriaiakig. A fiatal twi'lek nem egy fajtársat is talált út közben, persze az embernek született Dural itt messze többel nézhetett farkasszemet. Sajnos ezek közül sok sith katona volt, ugyanis a bolygó ezen részén csak úgy hemzsegnek Malak erői.

- Maradj veszteg, csak semmi hülyeség – súgta a lánynak Dural mester.

- Voltam már ellenséges terepen – felelte a lány, de a biztonság kedvéért azért a fejére húzta a csuklyáját. Nem lenne jó, ha felismernék a galaxis megmentőjét.

- Akkor tudnád, hogy sosem lehetsz elég óvatos – vágta rá a férfi, aki a helyzethez képest, meglehetősen szabadon járt. Olyan nincs, hogy csuklya alá rejtse a kobakját – annál nincs hülyébb látvány, mint amikor egy ürge kapucnit húz a kalapjára, márpedig Dural le nem veszi a méregdrága fejfedőjét, az egyszer biztos. – Itt nem csak egy rakás sith van, de a bűnözők sem valami ritkák. Ha nem vigyázol, akkor a kis fejecskéd könnyen egy szép fényes falon végezheti, a bájos kis lekkuiddal együtt.

- Nyugi, még csak egyszer kaptak el – sóhajtott fel Rya, aztán rájött, hogy ez minden, csak nem megnyugtató. Dural inkább nem szólt semmit.

Ahogy mentek a birodalmiak különös gonddal szemlélték végig a fiatal lányt, de nem csak egy, vagy kettő, hanem mindenki. Rya kezdte úgy érezni, hogy itt vagy valami fennkölt híresség, vagy valami nagyon nem stimmel az álcájával.

- Hajtsd le a csuklyádat! – parancsolt rá a mestere.
- De miért? Rejtve tart – sziszegte a fogai közt Venn.
- A birodalmiak nem minket keresnek, hanem olyasvalakit, akinek rejtegetni valója van, mert azok mindig rosszat forgatnak a fejükben. Szép az álcád, jó az álcád, pont úgy nézel ki, mint egy valami alvilági söpredék. Többet érnél a csuklya nélkül.
- Jó – sóhajtott fel a lány, aztán lehajtotta a csuklyát. Arra számított, hogy most mindenki oda fog seregleni hozzá, mondván: „*Úristen, ez egy jedi! Hát szemei vannak! Sőt van nyaka... meg arca is! Elfogni!*”
- Erre semmi sem történt az égarda világon.
- Na látod, senki sem köröz téged, csak gyanús voltál – dűnnyögte Dural, aztán egyszer csak szagot fogott. Pontosabban: valamit érezni kezdett az Erőben. Hamar elkomorodott az arca, céltudatosá vált a tekintete. Rya is észrevette rajta, hogy történt valami, s nem habozott szóvá tenni a különös esetet.
- Baj van? – kérdezte tőle gyanakvóan. Rosszat sejtett.
- Asszem Bastila nyomára akadtam, arra – mutatott egy kis boltocska felé Dural. Venn nem kérdezett, tudta, hogy milyen az Erő, ezért bólintott egyet és a mestere után eredet – mert Dural nem várta meg, hanem elviharzott mellőle.
- Hamar elérték a meglehetősen hétköznapi helyet.

Egy droidbolt? – vakarta a kobakját Rya. Mégis mi a kriffet keresünk itt? Minden esetre, a mestere után ő is belépett a barátságos kis üzletbe. Csodák csodájára, egy rakás droidot látott a droidokat forgalmazó üzletben. Volt ott mindenféle – na jó, inkább csak egyféle – félkész protokoldroid, meg két asztrodroid is. Rya nagyobb választékot is meg tudott volna tűrni, de azért alaposan végignézett a két alacsony kis gépen. A fehér droid egész jó állapotban volt, a másiknak viszont mintha hiányzott volna az egyik kereke – szó szerint. Se előre, se hátra nem tudott gurulni.

- Óh, egy vásárló! – köszöntötte őket egy twi'lek szimpatikus mosolya. Janice Nall mindig is szerette a meglehetősen ritkán érkező vendégeit.

- Jé, egy eladó! – vágta hozzá gúnyosan Dural. – Nem akarunk droidot venni.
- Akkor alkatrészeket szeretnének? Esetleg más kütyüket?
- Egy bizonyos Bastila Shant keresek – nyögte ki az óhaját Dural. *Még az életben nem hallottál róla, biztos vagyok benne, hogy nem tudsz segíteni, de Erő szerint igen. Szóval, csak megér egy próbát, mert azt érzem, hogy Bastila valahol itt van, csak azt nem tudom, hogy pontosan hol tartózkodik. Nagy ez a város –* gondolta magában.

Rya csak félszemmel figyelte őket, lekötötte a sérült droid.

- Mint mindenki – mosolyodott el Janice.
- Ismeri őt? – csillantak fel Rya haloványkék szemei. Minél hamarabb találnak rá és Revanra, annál többet kavarnak a történelemmel, de legalább letudják ezt a melót és visszatérhetnek a rendeshez. Plusz, senki sem akar egy olyan helyen lenni, amit nemsokára porig fog rombolni egy rakás birodalmi interdictor.
- Nem – hazudott a képükbe a nő, de úgy, hogy nyilvánvaló legyen. – Ez egy bolt, itt az emberek vásárolni szoktak (már amikor), nem kérdezősködni.
- Én megjavítom a droidot, ha segít nekünk – ajánlotta fel Rya.

Mi van? – vonta össze a szemöldökét Dural mester.

- Áll az alku, hátul találsz szerszámokat és alkatrészeket!
- Jó szerelő vagyok, percek alatt meglesz – mosolyodott el a zöld tündérke.

Másfél órányi hosszadalmas, fárasztó és megerőltető szerelés után, Rya már kezdte bánni, hogy ilyen szívélyesen felajánlotta a szolgálatait. De ha már belekezdett valamibe, akkor illik bejeznie, s mostanra már egyébként is mindjárt végez. Az új kerék már bent volt, forgott, tehát működni kell.

A lány szépen visszafordította a T3-M8-as jelölést viselő droidot a földre, aztán megütögette a fejét, mire a droid soha nem látott fürgeséggel indult útnak. Hamar odagördült a másik, fehér társához, aztán össze-vissza pittyogott, meg villogott. Janice úgy látta, hogy tökéletesen működik, sőt még Dural is elmosolyodott – ennyi várakozás után már jól esik a siker. Rya is örült, hiszen végre valahára elszabadulhat innen, de mégsem érzett mindent teljesnek. Egyrészt, hiányzott az egyik szerszám, meg kimaradt néhány alkatrész, ami a munka közben fel sem tűnt neki.

Csúnya vége lesz ennek a droidnak, ha tényleg benne maradt az a vibrokulcs...

- Működik, működik a droid! – örvendett az eladó.
- Remek, akkor megmondaná, hogy hol találjuk Bastilát? – érdeklődött Dural.
- A Fekete Vulkárok elfogták, ha jól emlékszem, és egy rakás kredit megspórolása után persze, hogy jól emlékszem, akkor ő lesz a fődj a fogatversenyen.
- Nem lesz az – mosolyodott el a férfi. – Hol tartják fogva?
- Az alsó szinteken, ha többet akarsz hallani, akkor még szerelgessetek.
- Ő... – vágott közbe Rya. – Köszönjük, de ennyi is bőven elég lesz – azzal a kijárat felé vette az irányt. Dural csak lesett, hogy mi érte a lányt.

Nem akart utána menni, de – mint kiderült – muszáj lesz.

- *Gyere már!* – visszhangoztak Rya szavai a mestere elméjében. A férfit meglepte, hogy a lány még ezt is tudja, azonban tudta, hogy az ilyenekre sosem szokott véletlenül sor kerülni. Rya valamit tud, amit ő nem, s ezért ajánlatos utána menni.

- Na, mi volt olyan sürgős? – noszogatta a lányt, amint kiértek az üzletből.
- Említettem már, hogy milyen jó szerelő vagyok? – mosolyodott el a fiatal. A férfi valahogy sejtette, hogy ez most egy költői kérdés, de azért bólintott. – Felejtsd el, elcsesztem – vallotta be a lány. – Megcsináltam a droid talpát, de benne maradt egy vibrokulcs. Még gurul vagy öt métert, aztán úgy fognak ömleni belőle a szikrák, mint egy szökőkútból. Nem tudom, te hogy vagy velem, de én nem akarok ott lenni, amikor ez megtörténik. Különben is, már bőven eleget tudunk.
- Jól csináltad – dicsérte meg a férfi. – Ilyenkor mindig szólni kell.
- Köszí – mosolyodott el egy kicsit Rya. – És... hogyan tovább?
- Lemegyünk, megkeressük Shant, aztán elhúzzunk innen a francba. Nagyon rossz előérzetem van ezzel a hellyel kapcsolatban.

- Mintha egy gombnyomásra lángba akarna borulni az egész? – célzott egy bizonyos, viszonylag közeli történésre Venn.
- He? – ráncolta a homlokát Dural mester.
- Semmi, semmi... menjünk és keressük meg Bastilát!

Mint kiderült, megkeresni nem is volt olyan nehéz megtalálni a fogságba esett jedi, na de elérni! Az ám az igazi kihívás. A vulkárok hét lakat alatt tartják az újdonsült vendégüket, ugyanis senki sem szereti azt, ha elszökik a főnyeremény.

- *Mindjárt ott vagyok* – súgta az Erőn át Rya.
- *Nincs vesztegetni való időnk, kússz gyorsabban!* – sürgette Dural. Nem azért küldte be abba a szűk szellőzőbe az ifjú tanítványát, hogy egész nap ott mászkáljon. Küldetésük van: meg kell menteniük Dural mester szerelmét.
- *Mondod te, aki még sehol sincs!* – sajnos Kon már nincs olyan vékony és kicsi, hogy elférjen ebben a szűk környezetben. Ő kénytelen volt a hosszabb, „fénykarddal vágott” utat választani. De legalább addig is irtja a férgesét.
- *Bocsi, csak aggódom érte* – vallotta be a férfi. – *Érzem a jelenlétét, de nem érzem a szellemét. Mintha már annyira maga alatt lenne, hogy nem is vágyik a segítségre... akárhogy is, meg kell mentenünk!* – aggodalmaskodott a férfi.
- *Mindjárt ott vagyok, már csak egy kilométer!*
- *Mennyi? Háromszázra se voltunk, amikor bementél oda.*
- *Csak vicceltem, mindjárt ott vagyok* – ismételte a lány.

Dural mester nem üzent többet, lehet, hogy nem akarja zavarni, de akár baja is eshetett a nagyszámú ellenségnek köszönhetően. Akárhogy is, Rya tudta, hogy ez a küldetés is rajta fog múlni, mert mindig neki kell megmentenie mindenkit. Igaz, néha meg őt kell megmenteni, ám mint mindig, ezúttal is azt remélte, hogy erre nem kerül sor. Ma különösen rosszul esne neki, ha fogságba kerül.

Nocsak, mintha itt lenne is valaki – nyugtázta magában, aztán leskelődni kezdett a szellőző vékony rácsán keresztül. Egy fiatal, barna hajú nőt látott, aki egy szűk ketrecben tartottak a vulkárnak tűnő harcosok – Rya nem futott össze velük valami sokszor, de ez az ő bázisuk, tehát vulkároknak kell lenniük.

Időközben a helyiség többi részét is alaposan szemügyre vette, csak három őrt látott, ami egy elég sanszos felállítás. Nem is az ellenség, hanem a fogoly épsége miatt aggódott, érezte, tudta, hogy Bastila is jedi, de attól még őt is fogja a lézer. Ha elcseszi, az könnyen a nő életébe kerülhet, márpedig, ha Shan meghal, akkor jó eséllyel elveszti Dural jóindulatát, sőt a férfi akár el is taszíthatja magától. Egyiknek sem örülne az előbb felvázolt, szomorú végkifejletek közül, de cselekednie kell.

- *Menj innen!* – suhant át egy fiatalos, női hang a twi'lek elméjén.
- *Nyugi, segíteni akarok* – felelte a lány ösztönösen. – *Megmentelek!*

Erre nem érkezett válasz, de Bastila elég erősen a tenyerébe kezdte temetni az arcát. Nem volt valami jó jel, mindazonáltal, Venn hajthatatlan volt. Nem folytathatja a küldetését, nem teljesítheti be a rendeltetését, amíg a Shan rácsok mögött van. Ezért

egy jókora erőlkéssel eltávolította a szellőző fedelét, s harciasan ugrott az örök közé. A három üresfejű peresze azonnal részegezte a fegyverét.

Rya épp a megfelelő pillanatban aktiválta a fénykardját.

Egymás után pattantak le a lövések a zöldesen izzó pengéről, miközben Rya úgy érezte, nem is küzd igazán, csak lazán lealázza az ellenfeleit. Az egyik vulkárt pont a szeme közt érte a saját lövése, amint az visszapattant a veszedelmes plazmapengéről. Ekkor a lány úgy érezte, elege van a betonoszlop szerepéből, s az Erő sugallatait követve iramodott meg. A legközelebbi ellenfeléhez ugrott, aztán kettészelte egy erőteljes mozdulattal. Már csak egy őr maradt, aki a lány mögé került.

A vuki haragosan felmordult, aztán lőni kezdett. Rya érezte a lövést, tudta, hogy hova kell fordítania a kardját. Sikerült visszapattintania a zöldesen izzó nyalábot, amely a vuki mellkasába csapódott. Ennek ellenére, a szőrös bestia tovább folytatta a támadást – csak egy kicsit haldoklóbban. Rya azonnal megfordult, hogy kibelegesse az ellenfelét, ám Bastila közbelépett. Hamar falhoz kente a vukit, aki egy csapásra elvesztette az eszméletét. A sérüléséből ítélve, már nem fog felkelni többet.

Ryát meglepte a közbenjárás, s sajnálta, amiért nem végezhetett a vukival. Ez a felismerés egyszerre töltötte el csalódottsággal, s rémülettel.

Mivé lettem? – dermedt le Venn. Korábban még az is előfordult, hogy könnyet ejtett az általa lemészárolt katonákért, erre most már valósággal szomjazik a vérükre. Azt sajnálja, ha nem végezhet azzal, aki élhetne.

- Szívesem – törte meg a feszült csendet Bastila.
- Bocsi, csak elragadott a halál... meg minden – fordult felé Rya.
- Megértem, de azt már nem, hogy mit kerestek itt – bosszankodott a nő.
- Megmentünk, hogy ne adjanak oda valami búzós durosnak. Megbánnád, hogy megszületél – szögezte le az álláspontját a lány, mire a nő felnevetett.
- Ennyire gyöngének tűnnék a szemedben?
- Te vagy a ketrecben, és nem én – gúnyolódott egy kicsit Rya.
- Most tényleg... – mondta volna a nő, aztán egyszer csak kinyílt az ajtó.

Dural mester úgy csörtetett be, mint valami lovag, aki nem vette észre, hogy már rég kilótték alóla a lovát. A kék fénykard markolatán vér csörgedezett, akárcsak a férfi köpenyén, nadrágján, és még a kalapján is. Nem az ő vére, hanem az ellenségé.

- Bocs a késésért, kicsit fárasztó volt, hogy végig kellett mészárolnom a fél bázist. Ezek a vulkárok most már kétszer is meggondolják majd, hogy ujjat húzzanak egy jedivel – eközben férfiasan leporolta magát, sőt még a kalapját is levette.

- Dural, tudhattam volna – sóhajtott fel a nő bosszúsan.
- Mi van, hát nem örülsz nekem? – mondta sármosan a jedi mester.
- Dehogynem, csak rosszkor jöttél – vallotta be Bastila. – Nektek nem kéne itt lennetek, ennek még nem jött el az ideje.

Nem mondod? – gondolta magában Rya. – Ő akarta – mutatott a mesterére.

- Gyere, kiviszünk innen, aztán majd később kipanaszkodott magad – javasolta a férfi. Nem igazán értette, hogy mi rossz lehet abban, ha most kiszabadítják.

- Nem lehet, itt kell hagynotok – ingatta a fejét Bastila.

- Jah, persze, majd pont most fogunk elmenni – csattant fel Rya. Tudta, hogy most tényleg az lenne a legjobb, ha elmennének, de akkor meg miért jöttek ide? Semmi értelme nincs ennek a küldetésnek, ha üres kézzel térnek haza.

Jó, tönkrevágott egy droidot, de mit számít az?

- A szabad akaratomból vagyok itt, egyelőre – próbálta tisztázni a helyzetet Bastila.

- Mondd csak, te ilyenkor hallod magad? – ráncolta a homlokát Kon.

- Nézd, ez egy elég hosszú történet, de az a lényeg, hogy Revan még él, itt van, és azt szeretném, ha rám találna. Segítenem kell neki, és a terv szerint, így fogunk egymásra találni. Különben is, azt szeretném, ha fejlődne egy kicsit, így kihívás lesz... – ere mindketten csak néztek rá, mint bárány az újkapura. – Az Erő akarja így – nyögte ki végül az egyetlen értelmes magyarázatot (igaz, ez is csak a jedik számára az).

- És az Erő miért akarná, hogy egymásra találjatok? – vakarta a fejét Dural mester.

- Mert továbbra is a köztársasági katonát játssza, még mostanra sem jött rá, hogy ő Darth Revan. Sőt még azt sem tudja, hogy erő-érzékeny.

- Az jó, akkor úgy csapom le a fejét, ahogy csak akarom – nevetett fel Kon.

- Ő velünk van, nem ölhetjük meg – ellenkezett Rya.

- Tudod, hogy élve van rá szükségünk – biccentett egyet Shan.

- Oké, akkor megyünk és segítünk neki. És közben véletlenül sem vetjük le egy jó mély szakadékba, vagy ilyesmi – ahogy ezt kimondta Kon, Bastila számára azonnal egyértelművé vált, hogy nem bízhat meg benne. Ő és Revan nem találkozhat szemtől-szemben, túl nagy köztük a gyűlölet. Az elmúlt évben is csak önmaga miatt felügyelték közösen Revant, s mindennél nehezebb kihívás volt az, hogy távol tartsa egymástól a két ellenséget. Ha most találkoznak, s Dural nem is lép (tehát nagy nehezen megtűri őt az élők közt, mint az elmúlt évben), Revan könnyen visszanyerhetné az emlékezete egy részét. Ez nem történhet meg, ezért Shan hamar agyalni kezdett, hogyan tudná az egészet beadni a kalaposnak. A legegyszerűbb megoldás mellett döntött.

- Ennek így kell lennie. Most menetek kell!

- Oké, ha ezt akarod, elmegyünk – dörmögte bosszúsan Dural, aztán sarkon fordult és a kijárat felé vette az irányt. – Rya, felejtse el a szellőzőt, most velem jössz!

- A világ legértelmesebb bünténye – rázta a fejét csalódottan Rya, aztán a mestere után eredt. *Ennek a kalandnak nem volt semmi értelme...*

A Merciful Judge sietősen hagyta el a Taris (egyelőre) életteli légkörét. Rya az ablakból kémlelte a helyet, amelynek már előre tudta a tragikus jövőjét. Soha mester oly sok dologra tanította, mégis oly kevésre...

- Na, hogy tetszett a vakációnk? – lépett mellé a mestere.

- Örülök, hogy elmentünk... mármint, jó volt a közös akció, csak... nem volt semmi értelme. De úgy érzem, kezdünk összerázódni.

- Igen, ebben igazad van, droidguru – gúnyolódott egy kicsit Dural.

- Megtudtuk, amit akartunk, nem? – mosolygott rá a twi'lek.

- Úgy is mondhatjuk, mellesleg, kezdem úgy érezni, hogy már túl vagy a nehezén. Ha nem tévedek, egész kedves kislány vagy te, csak most sok zűr volt körülöttem.

- Mondhatjuk úgy is – bölintott egyet a lány, azonban valahogy már sejtette: ez nem ért véget ennyivel. A Sötét Oldal igenis nyomot hagyott a lelkében, a bosszú és harag most már korántsem olyan idegen neki, mint azelőtt. Bizakodó volt a jövővel kapcsolatban, úgy vélte, képes lesz felülkerekedni a rosszon – már csak Annie miatt is – ám legbelül mégis vélt, szinte rettegett attól, ami a jövő tartogat számára.

Lehet, hogy egy napon a Sötét Oldal szolgája lesz?